

bart No. 2 paa Afstemningslisten ikke antages, uden at den ene § kommer til aldeles at modsigge den anden. Vilde man altsaa vente at sætte No. 2 igjennem her, saa maatte man forud søge at borttrykke den Sætning af første §, som gjorde det umuligt at antage den, og det er derfor, jeg kan forklare mig, hvorfor det første Ændringsforslag er stillet; men, da det, som det andet Punkt paa Afstemningslisten, gaaer ud paa, allerede var stillet under Sagens anden Læsning og da blev forkastet, saa vil jeg haabe, at den samme Majoritet, som forkastede det under anden Læsning, ogsaa vil forkaste det under den tredje, og, dersom dette endnu er Majoritetens Mening, saa seer jeg slet ikke, hvorfor der skal stemmes for Punktet Nr. 1, da det maa indrømmes, at, uagtet Meningen af § 1 efter min Formening bliver den selysamme, enten den paaapegede Sætning gaaer ud eller ikke, saa er denne dog en tydeligere og mere bestemt Udtalelse af hvad der ligger i det Foregaaende, og som jeg derfor mener bør beholdes, især da det allerede engang er vedtaget ved den anden Læsning her i Forsamlingen.

Monrad: I dette Punkt kan jeg ikke være af samme Mening som den sidste ærede Taler. Jeg troer nemlig, at det gjør en Forskjel, om man udtrykkeligt siger og bestemmer i Loven, at Degnepensionen skal bortfalde, hvor den er bleven udredt af Kommunen, eller om man ikke gjør det. Jeg troer, det giver den administrative Afgjørelse et større Spillerum, naar dette saaledes ikke udtrykkeligt er fremhævet. Dette vil fornemmelig i flere Tilfælde beroe paa en simpel Beregningsmaade over, hvorledes Skolelærerne ere stillede. I eet Tilfælde kan en Kommune have sagt til Skolelæreren: Du skal have saameget, men saa skal du svare denne Pension; i et andet Tilfælde derimod kan Kommunen have sagt: Du skal have saameget i aarlig Indtægt, men saa svare vi denne Pension. Ved disse forskellige Beregningsmaader, hvorved det, som Skolelæreren i det ene Tilfælde faaer, er en Bruttoindtægt, hvoraf han skal svare Degnepensionen, og i det andet Tilfælde en Nettoindtægt, idet Kommunen selv paatager sig at

udrede Pensionen, kunne begge Skolelærerne faae den samme Indtægt, da det ikke gjør noget, at det paalægges Skolelæreren at udrede Degnepensionen, naar Bruttoindtægten forøges med det Beløb, som svarer til denne Afgift. Naar man nu derimod udtrykkelig bestemmer, at Degnepensionen skal bortfalde, og bortfalde i alle Tilfælde, saa ville de to Lærere, som tidligere have været stillede paa samme Fod, uagtet der aldeles ingen Grund er til at gjøre nogen Forskjel, alligevel efter Loven blive stillede paa en forskellig Fod. Jeg troer derfor, at, naar man vil holde sig til det, som her er foreslaaet, saa vil Administrationen ikke finde sig saaledes bunden i denne Henseende, at den jo vil kunne søge at gennemføre de Forbedringer for Skolelærerne, hvortil Ophævelsen af Degnepensionen maatte give grundet Anledning, forsaavidt Kommunerne have udredt Skatten for Skolelærerne.

J. M. Hansen: Ja, dersom jeg kunde troe, at Administrationen ikke vilde troe sig bunden, naar det blot hedder i § 1, at Afgiften skal være bortfalden, saa maa jeg finde saa megen mere Grund til at holde paa hvad her staaer, og jeg skal bede alle de Herrer lægge Mærke til den Udtalelse, for ret at forklare sig, hvad Grundspørgsmaalet er. Naar her staaer, at den Degnekaldene paa Landet paa lagte Afgift bortfalder, saa synes det mig, at det er saa tydelige og klare Ord, at der ikke kan være nogen Tvivlsgrund for Administrationen at bevæge sig paa; det forekommer mig aldeles det Samme, som naar man for Exempel siger, det privilegerede Hartkorn skal fra idag af overtage lige Byrder med det uprivilegerede; det er en almindelig Sætning, og man behøver vist ikke til det privilegerede Hartkorn at tilføie „baade paa Landet og i Kjøbstæderne“, thi, naar man siger „det privilegerede Hartkorn“, taler man i et saa almindeligt Udtryk, saa jeg troer ikke, at det kan være tydeligere; det siger det selysamme, som om man tilføiede: „enten det ligger paa Landet eller i Kjøbstæderne“, og det Samme finder Sted her med Hensyn til Forstaaelsen af § 1, hvad enten den paagjældende Sætning bliver staaende eller gaaer ud.